

PROBLEMA SPECIFICULUI NAȚIONAL ÎN CRITICA DE ARTA ROMÂNEASCĂ

*Ruxandra Dreptu, prof.dr.
Universitatea Politehnică din București*

Încercarea de a defini specificul național în artele plastice a constituit o preocupare constantă a criticilor de artă și a pictorilor în perioada interbelică. Articolele publicate în presa vremii oscilează între mândria națională și dezamăgirea dureroasă a nereușitei artei românești de a se impune pe plan european. O analiză atentă a acestor articole dezvăluie opinii personale cu accente sentimentale sau virulente și motivații surprinzătoare, expuse într-un limbaj direct și clar care constituie savoarea acestor texte. Unele probleme vechi se dovedesc actuale și în zilele noastre deoarece subliniază poziția geografică periferică a României, dar și situația financiară precară a artiștilor. O caracteristică evidentă a criticilor de artă din interbelic este responsabilitatea asumată de a forma gustul publicului și de a-i îndruma pe artiști spre o formă de expresie originală definită prin libertatea de opțiune, sinceritate și spontaneitate. Scrierile pictorilor Nicolae Tonitza și Francisc Șirato, a teoreticienilor Walter Cizek și Argintescu-Amza, dar și cele mai recente ale lui Ion Frunzetti despre constantele picturii românești sunt cele pe care le consider relevante pentru redarea unei imagini interesante de interpretare a artei.

In the interwar period painters and art critics were deeply concerned by defining the features of the national art. The articles published in the reviews reveal the oscillation between the national pride and the painful disappointment caused by the failure of the Romanian art to impose its name in Europe. A careful analysis of these articles highlights personal opinions dotted with sentimental or virulent accents and unexpected arguments written in a simply and direct manner so priceless nowadays. Some old problems are still actual like the fatal marginal geographical position of our country but also the artists' precarious financial situation. An obvious feature of the interwar art critics is their assumed responsibility for the artistic taste of the spectators and in the same time for guiding the artists on the way of an original self-expression based on plenty of rope in their decisions, sincerity and spontaneity. The texts of some painters as Nicolae Tonitza and Francisc Șirato, of art writers as Walter Cizek and Argintescu-Amza or even of the more recent Ion Frunzetti about the constants of the Romanian painting are those I found out to be the most interesting in depicting a real image of art interpretation.